Obě miluje,
zachránit může jen jedno

MATČINA VOLBA

TOP-TEN bestseller na Amazonu

SAMANTHA KINGOVÁ

mladá fronta

Matčina volba

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.e-reading.cz
www.palmknihy.cz

Samantha Kingová

Matčina volba – e-kniha
Copyright © Mladá fronta, a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

MLADÁ FRONTA

SAMANTHA KINGOVÁ

MATČINA VOLBA

Mladá fronta

Přeložil Milan Lžička

THE CHOICE
Copyright © 2017 by Samantha King
First published in Great Britain in 2017 by Piatkus,
an imprint of Little, Brown Book Group
Translation © Milan Lžička, 2018
Design – Ceara Elliot, Little Brown Book Group
Images – Arcangel & Shutterstock

ISBN 978-80-204-4450-9 (tištěná kniha)
ISBN 978-80-204-5181-1 (ePDF)
ISBN 978-80-204-5180-4 (ePUB)
ISBN 978-80-204-5182-8 (Mobi)

Věnováno Paulovi, Hani a Rafimu – jste celý můj svět.

Jaké sny by se nám mohly zdát v tom spánku smrti
— William Shakespeare —

Hamlet, třetí jednání, první scéna
(v překladu E. A. Saudka)

Prolog

Dceřiny lokýnky jsou zlatavě rusé. Třpytí se v jitřním sluníčku, jemné hedvábné pramínky se vzdalují mým šátrajícím dlaním a já jen zkoprněle stojím a sleduju, jak se vznášejí k nebi, podobné ohnivému mračnu. Nechtěla jsem ji popadnout za vlasy, snažila jsem se zachytit její tělo, jež se po zádech kácelo k zemi – ten zpomalený živý obraz se mi vypálil do mozku –, máchnu však rukama naprázdno a přitisknu si k hrudi jen suchý letní vzduch, pokouším se jí zabránit v pádu, ale místo toho zachytím pouze povlávající chomáčky jejích měděných prstýnků, těch, co ode mě už dlouho chtěla přistřihnout, aby si je mohla vyžehlit a nevypadat tak roztomile, ale spíš dospěleji.

Dospěleji už vypadat nebude; nikdy nedospěje.

To pomyšlení mnou v hloubi duše otřese a s ním znova zaslechnu, jak se její tělo skácí na zem. Klesám na zahradní cestičku, až mi čéšky zapraští o beton, a po všech čtyřech se plazím a drápu k dcerce, ležící pod růžovými keři. Rozechvělými prsty hrabu v kamenité půdě, až si rozdírám kůži, horečně vztahuju ruce a nevolností mě pálí v krku, když na svých dlaních a zápěstích ucítím ohavný pach krve. Takové krve. Skoro si vykloubím ramena, jak napínám paže, vsouvám dlaně do svatozáře Annabeliných vlasů a navíjím si hebké kudrny na konečky prstů, jako bych si ji tím k sobě mohla připoutat. Pokládám tvář do vlhké půdy a doufám, že taky umřu.

Vysvobození nepřichází, místo něj se můj mozek zasekne ve smyčce děsu a vzpomínek...

Annabel je na svůj věk malá. Na holčičku, co měří sotva metr dvacet, má útlé tělíčko, překvapivě dlouhé nohy a k tomu hubeňoučké ručky. *Moje hůlčičky*, říkává jim vždycky. Nejobjemnější jsou její vlasy – jak cukrová vata jemná a nadýchaná koruna nezkrotných kaštanových kadeří. Odjakživa jsem měla pocit, že postupem času Annabelině kštici čím dál víc odpovídala i její osobnost: éterická, neposedná, jakmile ji člověk spatřil, vyloudila mu na rtech radostný úsměv.

Stejnou by měl i Aidan, kdybych mu ji před tři čtvrtě rokem nenechala na Domovo naléhání ostříhat. Připadala jsem si jak zločinec, když jsem ho v sobotu předtím, než měli nastoupit do nové školy, vedla do holičství na hlavní třídě. Pamatuju si jeho slzy, které se snažil skrýt za encyklopedií, a pak i na ty, co jsem ronila já, když mi Annabel před školou netrpělivě naznačovala, ať už jdu pryč, a táhla o dvě minuty mladšího brášku po zeleném pažitu k majestátní cihlové budově. Obhlížela jsem si elegantní fialová sáčka uniforem kolem sebe a se sevřeným srdcem sledovala, jak si Aidan rozpačitě prohrabuje ostříhané vlasy.

Dom byl právem nespokojený: holič to přepískl a já ho měla zarazit, bohužel jsem však zbytečně dlouho otálela, když mi tvrdil, že takhle krátké to nosí *všichni* kluci. Utěšovala jsem se pomyšlením, že snad aspoň Aidan díky tomu zapadne a nebude vyčnívat. Nejchudší děti v nóbl škole – ani jsem si nechtěla představovat, jaké posměšky asi budou muset snášet. Sice tady měli malé třídy a spoustu skvělých možností, Dom se ale ve volbě téhle školy zmýlil: dvojčata byla daleko spokojenější na své někdejší státní základce mezi starými kamarády, dětmi, které nečekaly, že na oslavě narozenin dostanou gratulanti iPhony nebo soukromé lekce lyžování. Tenhle konkrétní spor jsem ovšem prohrála, podobně jako většinu ostatních za poslední rok, zvlášť co se týká dvojčat.

Jsou si šíleně podobní, co? rozplývaly se pokaždé chůvy ve sportovních úborech, které následně chvátaly na hodinu pilates.

To ano, ale ne zas tolik. Syn ke mně odjakživa lnul, co nejdéle mě chtěl držet za ruku, kdežto dcera se mě naopak vždycky pouštěla, toužila se osamostatnit, vznést se ke svobodě.

Proto sis vybrala jeho? Protože tě potřeboval – miloval – víc?

Obě děti mě potřebovaly! Obě mě milovaly. A já je měla ráda obě stejně.

Hrubá zemina se mi zadírá do tváře čím dál hloub a celý spor v mé hlavě se bezúčelně točí v kruhu: Annabel už mě potřebovat nebude a Aidan to nepřizná, i kdyby tomu tak bylo. Takový je můj trest za to, že jsem k nám domů pustila vraha, za to, že jsem bránila stydlivého, slaďoučkého, přehnaně úzkostlivého synka a naopak dceru, která toužila být středem pozornosti a vždycky životu čelila naprosto neohroženě, nechala o překot uhánět vstříc smrti.

„Já otevřu, mami. Nevyrušuj se, jde ti to skvěle." Když Aidan uslyšel zvonek u dveří, vydal se k nim, ale já ho zarazila.

„Počkej, broučku. Víš, že si nepřeju, abys otvíral cizím lidem."

„A kdo říká, že je to někdo cizí?" nadhodila Annabel a vyskočila z pohovky. „Třeba je to strejda Max. Říkal, že má pro nás nějaký extra překvápko."

„Aha," obrátila jsem oči v sloup. „Tak jenom chvilku počkejte."

A je to. Paráda. Jelikož jsem netušila, že za rohem číhá tragédie, že naši obyčejnou rodinku, jíž zdánlivě nic nehrozí, pozoruje podlý slídil, zasunula jsem s úsměvem na rtech poslední svíčku do modré polevy na jejich obřím narozeninovém dortu ve tvaru bazénu – deset fialových pro Annabel,

deset červených pro Aidana. Měl to být zlatý hřeb odpolední oslavy u bazénu.

„Hned tam budu!“ zavolala jsem, olízla si z prstů trochu polevy a chvátala ke dveřím.

Jenže Annabel mě předstihla. „Vsadím se, že je to pošťák – koukněte na ten obří stín za sklem. Nejspíš nám nese obrovitánskou hromadu dárků!“

„Doufám, že je mezi nima i novej Xbox,“ prohodil syn, který hraní her zbožňoval, a přitočil se k sestřičce.

„Dobře víš, že táta na videohry moc není,“ namítla jsem a snažila se, aby to nevyznělo odměřeně.

„Protože chce vždycky vyhrát a nesnáší, když to schytá,“ odtušil Aidan uvážlivě, a když obrátil oči v sloup skoro jako já, znova jsem se zasmála.

Bylo to zvláštní, ale na několik dalších sekund jako bychom se ocitli přímo v některé z Aidanových střílečeček. Sledovala jsem, jak dcera dva kroky přede mnou otvírá vstupní dveře a zvedá oči k mohutnému stínu ve vojenských maskáčích a kukle, který ovšem nenesl dárky, ale místo toho zcela zakryl krásné letní ráno, a který ještě nabyl na hrozivosti, když obě děti popadl, po cestičce je odvlekl na zahradu za domem a pistoli, již svíral v dlani s rukavicí, jim namířil do téměř totožných, narozeninami rozzářených obličejíků, a jen co jsem je dohnala, tak i do mé ztrhané tváře.

„Jedno si vyber, mrcho.“

Teď všechno halí tma.

PRVNÍ ČÁST

PRVNÍ KAPITOLA

Po třech měsících

Syn potřebuje ostříhat. Vlasy mu lezou do očí, mžourá skrz ně jak nervózní herec, co si dírou v oponě prohlíží publikum, než si troufne vyjít na jeviště. Schovává se ale jenom přede mnou. Když vejdu do místnosti, odvrací hlavu; když se s ním chci pomazlit, odtahuje ode mě hubené tělíčko. Touhou po skoro zapomenutém doteku Aidanových mléčně hebkých tvářiček se mi úplně chvějí konečky prstů a paže radši křížím na prsou, aby necítily tíživou prázdnotu, že už nemám dítě, které bych mohla obejmout.

Šestatřicet týdnů jsem dvojčata nosila v břiše a tlukot našich srdcí připomínal trojitou ozvěnu, nejdřív uvnitř a pak i na hrudi, kde jsem pečovala o jejich droboučká tělíčka, fyzicky i emocionálně, kůži na kůži. Pojilo nás neviditelné pouto vzájemné potřeby a lásky; byli jsme jako jedno tělo a jedna duše a prvních deset let jejich života se tohle pouto utužovalo. Jenže teď bylo přeťato a moje krásná dcerka už tu není.

Annabel mi tak hrozně chybí, že je díky tomu svým způsobem pořád naživu a právě k tomuhle pomyšlení se zoufale upínám. V tom hrůzyplném okamžiku jsem dcerku nechala na holičkách; v těch, co přijdou, už ji *nikdy* neopustím. Bolest z její ztráty ale ochromuje všechny – mě, manžela Doma i našeho syna, který neví, co si bez svého dvojčete v tomhle světě počít.

Aidan se choulí v koutě pohovky, upřeně sleduje displej Nintenda DS v rukou a působí dojmem, že by nejradši splynul s okolím. Všímám si, že má zas na sobě džíny a tričko, co jsem mu koupila na oslavu desátých narozenin, a přemýšlím, jak to dokáže snést – jak to, že ho už samotná tkanina nezraňuje bolestnými vzpomínkami. Ale možná právě o to jde: nosit stejné šaty, připomínat mámě, co provedla. Funguje to a vím, že si to zasloužím, přesto mi to připadá... nečekané.

Vlastně ani nevím, co jsem čekala, rozhodně ale ne tohle... tohle *prázdno* němých výčitek. Aidan nikdy nebyl krutý kluk, je laskavý a hodný. Pamatuju si, jak jsem ho celé hodiny chovala, když nám auto přejelo kočku Disco, jak jsem ho vískala ve vláscích, jak se mi jeho tříleté tělíčko chvělo v náručí a jak ho Annabel rozpačitě hladila po ruce a upírala na mě nejistý pohled plný otázek, na něž se ještě nedovedla zeptat. Když nakonec přestal pobrekávat, objal ji a ona se zase zaculila.

Aidan jako jediný z nás dovedl Annabel rozesmát, když ji nevybrali do hlavní role na tanečním konkurzu nebo když kvůli nastuzení musela oželet plavecké závody. Zbožňoval ji tak, jako mě teď očividně nenávidí. Ne, nenávist je moc silná, moc *aktivní*. Jednoduše už pro něj neexistuju a i on sám sotva existuje. Odjakživa byl jak Annabelin stín, teď je ale stínem sebe sama, ztracený bez dvojčete, které se vedle něj choulilo v děloze, jako miminko se k němu tulilo a po zbytek svého až příliš krátkého života bez něj nedalo ani ránu.

Moje milovaná, výjimečná dvojčata.

Odjakživa byla zcela nerozlučná a pokaždé, když se podívám na Aidana, vidím i Annabelinu tvář. Chtěla bych si s ním promluvit – *toužím* po tom –, ale slova nepřicházejí a navíc vím, že mi beztak neodpoví. *Aidane, strašně mě to mrzí, broučku.* Tahle omluva – tak chabá – mi víří hlavou a rozechvívá veškerá nervová zakončení. Jsou to snad jediná slova,

na která se poslední dobou zmůžu, opakuju si je ale jenom v duchu; ze rtů mi nesplynou.

Nepotřebuju doktora, abych se dozvěděla, že mě o hlas připravil posttraumatický šok. *Selektivní mutismus* – termín, co se mi vybavuje z vysokoškolských přednášek o psychologii před mnoha a mnoha lety. Vím, že se jím vysvětluje moje mlčení, a chápu, že důsledkem utrpěného traumatu je chorobná úzkost, která má nepříznivý dopad na mou paměť – a taky na chuť k jídlu, tělesné vjemy, množství energie...

Tohle všechno vím, ale nedokážu to změnit. Každý den si připadám jak v mrákotách, vše je kalné, zmrtvělé. Všechno kromě mých emocí; ty jsou zjitřené jak nikdy předtím. Neustále se je snažím zachytit na pomyslnou tabuli v hlavě – ze všech sil chci udržet kontakt s realitou, aspoň jakžtakž zůstat sama sebou. Už takhle mám pocit, jako bych se zpola vytratila.

Ta bílá tabule. Zkoumám ji teď v duchu skoro dennodenně, na jejím lesklém povrchu jsou načmárané nejrůznější poznámky, nákresy a připomínky. Moje osobní učebnice. Krátkozrace mžourám unavenýma očima, starou univerzitní tabuli si ale vybavuju naprosto zřetelně, a to včetně pohledného odborného asistenta a původně zkrachovalého herce Seamuse Jacksona, který před ní zaujímá pózu. Asi na tom není nic překvapivého; jak na ni, tak na něj jsem se nakoukala ažaž.

Seamus Jackson. Už roky jsem si na něj nevzpomněla, najednou se mi ale v hlavě rozezněly libozvučné skotské tóny jeho hlasu. Pro dnešní imaginární přednášku moje paměť oprášila obraz, kterak Seamus („říkejte mi Shay, vážení“) v příznačně rozkročeném postoji teatrálně kreslí malůvku mozku po těžkém traumatu – rozptýlené neurotransmitery a tak dále. S rukama v bok Shay dramatizuje suché vysvětlení, jak může přehlcená amygdala po utrpěném traumatu

„zamrznout v krizovém režimu, vážení, a člověk tak často přijde o veškerou schopnost mluvit“. Následuje dramatická odmlka a pak pokračuje: „Zvýšená úzkost nebo trauma může v amygdale vybičovat pocit ohrožení do *takových* výšin, že v ní dojde jakoby ke zkratu, a výsledkem je všudypřítomný dojem nebezpečí, který – bez obalu řečeno – zapříčiní, že pacient prostě *sklapne*!“

Jo, chápu, proč jsem ztratila řeč, ale štve mě to. Štve mě, že si vybavuju přednášky, na které jsem chodila, když mi ještě nebylo ani dvacet, ale ne a ne si vzpomenout, co se seběhlo na zahradě za domem ráno v den, kdy dvojčata slavila desáté narozeniny, v den, který nám všem jednou provždy obrátil život vzhůru nohama. Pamatuju si Shayovy pronikavé modré oči, ovšem přesné podrobnosti dceřiny vraždy – poslední okamžiky jejího drahocenného života – už ne. Takový je paradox mozku; a to si lidi vždycky myslí, že nejkomplikovanější jsou záležitosti srdce.

Ani jsem si neuvědomovala, že Shayovi věnuju takovou pozornost. Pokoutně jsme spolu prožili jediný týden (*Styky se studentkou představují pro každého pedagoga tlačítko sebezničení*), přesto si pamatuju každé slovíčko, které mě naučil. Vybavuju si je ale až teď: když jsem se v životě ocitla na dně. Přišla jsem o milovanou dcerušku – ba co hůř, sama jsem se jí vzdala – a nedokážu si to vysvětlit.

Jedno si vyber, mrcho.

Proč by mě někdo chtěl stavět před takové rozhodnutí? Vždyť je to jak z toho starého filmu s Meryl Streepovou, při kterém jsme se spolubydlící za deštivých nedělních odpolední ronily slzy jak hrachy. *Sophiina volba* – tak se jmenoval. Jenže tohle není film; tohle je můj *život*. Jak se mohl někdo opovážit mi – mojí dceři – něco takového provést?

Vztek. Už zase mnou cloumá. Naučila jsem se mu nevzpírat. Místo toho si jej svědomitě zaznamenám na tabuli

v hlavě a znova nechám vyplout na povrch Shayova moudrá slova: „Nejeden truchlící propadá zlosti, vážení. Myslet si, že ztratit někoho blízkého je pasivní zkušenost, by od vás byla chyba."

Podvědomě vnímám, že se můj mozek chrání, když vytěsňuje všechno, co mi o střelci určitě pověděla policie; trauma ze ztráty Annabel jako by mi v hlavě stáhlo roletu, a i když si ten hrůzný den, ty děsivé chvíle snažím sebevíc vybavit, pokaždé mi vytane na mysli jenom změť roztříštěných vzpomínek. Popravdě řečeno jsem ale o hlas a s ním i o schopnost spát, myslet nebo se vypravit někam dál od domova nepřišla kvůli zoufalé touze zjistit, kdo to udělal a *proč*. Pravou příčinou tohoto ochromení není *jeho* vina, ale *moje*.

Už potisící se všemu snažím přijít na kloub. Znamenalo to, že mám radši Aidana, když jsem ho *zachránila*? Anebo že jsem měla radši Annabel, když jsem se jí *vzdala*? Byla to dvojčata; vždycky jsem se zapřísahala, že je budu milovat oba stejně, že nikoho nebudu upřednostňovat. Tak co se mi honilo hlavou? Obětovala jsem Annabel kvůli bratříčkovi? Anebo ji uchránila od muk existence v tomhle temném světě, jímž se všichni tři potácíme jako stíny a potichu našlapujeme kolem trhliny zející v našich životech, sice spolu, ale už ne jako rodina?

Odpověď nepřichází; moje mysl je zaklapnutá kniha.

Dom svým netečným klidem připomíná ledovec a uvědomuju si, že jsem nechala na něm, aby mluvil s policií, právníky, novináři, sousedy… Nikdy mi nic nevyčítal – a stejně tak na mě, aspoň pokud vím, nikdy před Aidanem neshazoval vinu. Vím, že našeho syna neobrátí proti mně; nebude ho nutit vybrat si mezi rodiči, jako jsem byla já přinucena vybrat si mezi našimi dětmi. Vášnivě jsme se přeli o to, kam budou dvojčata chodit do školy, ale tyhle spory jsou dávno zapomenuté.

Život zkrátka plyne dál – je stejný, a přitom úplně jiný. Žijeme v tomtéž útulném domě v téže tiché ulici na předměstí v Hamptonu; obvyklé rodinné stereotypy se střídají jeden za druhým: škola, kroužky, domácí úkoly, návštěvy u Aidanova kamaráda Jaspera. Z domu už ale nevycházím. Své dny teď trávím tím, že sleduju, jak syn s manželem nepokojně bloumají místnostmi a u ničeho nevydrží. Dívají se skrz mě, předstírají, že mají plné ruce práce se všedními věcmi, a já proplouvám jako duch při okraji jejich životů. Nemůžu mluvit, sotva spím a neumím se dívat dopředu; jako bych se dokázala už jenom ohlížet a žasnout: *Jak jsem se tady ocitla? Proč se přihodilo něco tak příšerného?*

Dom ještě nezvedl oči od laptopu a Aidan má pohled pořád přilepený ke konzoli. Mou přítomnost vůbec nevnímají. Podívám se proto na Doma, upřeně na něj pohlédnu, na muže, kterého pořád moc miluju, ale který už se nedokáže podívat *na mě*. Ve svraštělé tváři má chmury. Nebýval mohutnější? Neshodil? Poslední týdny a měsíce si na něm nejspíš vybraly podobnou daň jako na mně, to je mi jasné. Má pohublejší tvář a působí příšerně unaveně, modré oči má úplně otupělé.

A pak si v koutku jeho očí všimnu drobné vrásky a v duchu se přenesu do minulosti, až do okamžiku, kdy jsem ho poznala.

DRUHÁ KAPITOLA

„Jestli ještě trochu vypoulíš oči, nejspíš ti vypadnou z důlků."

„Cože?" zarděla jsem se, když jsem si všimla vysokého hezouna, který se v oddílu s knihami o sériových vrazích opíral o regál s písmeny A – C a upíral na mě pohled modrých očí. Měla jsem pocit, že už mě nějakou dobu pozoruje.

„Už jsi aspoň tři minuty nemrkla. To se snažíš překonat nějakej rekord, nebo co? Anebo jsi možná prostě jenom taková krásná hříčka přírody. Mimochodem, jsem Dom. Dominic Castle. A ty...?"

„Tos mě teda pořádně urazil. *Hříčka přírody?* Děkuju pěkně." Okázale jsem se koukla na hodinky, přestože na zdi přímo před námi visely hodiny. „Knihovna bude brzo zavírat. Radši poběžím."

„A to mi ani neprozradíš, jak se jmenuješ? Jak mám pak šířit zprávu o tom tvým mimořádným talentu, když ani nevím, kdo jsi? A řek jsem *krásná*, jestli sis nevšimla. Tak neutíkej. Nekoušu. Ledaže bys sama chtěla."

Zamířil ke stolu, kde jsem poslední dvě hodiny seděla a koukala do učebnic psychologie, ale ve skutečnosti špehovala Shaye. Pak si přitáhl židli, přisedl si ke mně a s úsměvem si založil ruce za hlavu. Na širokých prsou se mu napnulo černé triko a já cítila, jak se mi zježily chloupky na zátylku.

„Cože?" prohodila jsem, i když jsem ho slyšela moc dobře.

„Říkám, že mě těší, Madeleine Hartleyová." Natáhl ke mně mohutnou ruku.

Tělem, už tak rozehřátým vlahostí večera, se mi rozlilo horko. Londýn se pekl v tíživém dusnu vlny veder na sklonku léta a já už se nemohla dočkat chladných a svěžích podzimních dní, které bezpochyby přijdou. Žabky zdobené kamínky bych nejradši hned vyměnila za kotníkové semišky a krajková tílka za chundelaté svetry; přála jsem si, aby už léto skončilo a s ním i má vysokoškolská studia.

„Odkud víš, jak…? Aha."

Odmítla jsem jeho podanou ruku, a tak do ní vzal můj pořadač nadepsaný Dětská psychologie a pomalu přejel palcem po jmenovce. Prsty měl štíhlé a opálené; v duchu jsem přemítala, jaké by to asi bylo, kdyby mě laskaly.

„A jsi Madeleine, Maddie, nebo jenom Mad?" zazubil se znova a poposedl si tak, že mě doslova uvěznil mezi roztaženýma nohama.

„Přijde na to."

Vyrušil mě nenadálý pohyb, a když jsem otočila hlavu, zahlédla jsem koutkem oka Shaye. Už celé tři dny se mnou nepromluvil ani slovo a v pondělí začínaly opakovací semináře na opravné zkoušky. Tušila jsem, jak strašně nepříjemné bude sedět v malém přednáškovém sále jen s ním a dvěma dalšími studenty, které podobně jako mě čekal reparát. Už posté jsem litovala, že jsem promarnila tolik času denním sněním o svém kantorovi místo toho, abych se radši učila na státnice, jelikož už jsem dávno mohla odpromovat a začít studovat učitelství a…

„Přijde na co?" natáhl Dom ruku, zlehka mi sevřel bradu v teplých drsných konečcích prstů a otočil mi hlavu zpátky k sobě.

Schválně jsem zavřela oči, vzepřela se jeho vybídnutí, ať se na něj podívám, za víčky mi ovšem zůstal otisknutý obraz jeho tmavého obočí a ostře řezaných lícních kostí. Byl až moc suverénní; mému neohrabanému studu se nejspíš v duchu

smál. *Sakra.* S obrovským přemáháním jsem oči otevřela. Nechtěla jsem mu dát najevo, že mě jeho blízkost vyvádí z míry.

„No, máma mi říkávala Madeleine. Hlavně když se na mě zlobila. Spolubydlící mi říká Mads. A jinak jsem prostě a obyčejně Maddie."

„Obyčejná teda nejsi ani náhodou, Maddie."

„Neprosím se o lichotky." Statečně jsem se mu dívala do očí, i když jsem cítila, jak se červenám.

„A jak ti říká *on*? Ten tvůj tamhle?" kývl zničehonic k Shayovi.

„Ten není můj. Učí mě psychologii, když to musíš vědět. Ne že by ti do toho něco bylo."

„Aha, chápu." Hluboký hlas mu zjihl, a když mě vzal za ruku a stiskl mi ji, připadaly mi jeho velké dlaně překvapivě něžné.

„Co chápeš?"

„Ale nic konkrétního. Jenom, že je to pro něj ztráta. A pro mě každopádně zisk."

Když se usmál, objevila se mu kolem modrých očí droboučká, ale hrozně sexy vráska. Z nějakého důvodu mě to popuzovalo; nechtěla jsem podléhat kouzlu toho urostlého suveréna, který bez pozvání vnikl do mého prostoru. Radši jsem dlaně stáhla.

„Mě nemá kdo ztratit. Ani získat. Nejsem věc, kterou si chlapi předávají. Jestli sis náhodou nevšimnul, jsme v univerzitní knihovně. Tady se půjčujou knížky, víš? Ne holky."

Mluvila jsem odměřeně, hlavně ale kvůli nemilému zjištění, že mě náznak majetnickosti, kterou dával najevo, zvrhle vzrušuje. U našich jsem zažila, že většinu jejich manželského života určoval pravidla táta, a po jeho smrti jsem přihlížela, jak máma bez manžela, který jí vymezoval hranice, bezradně tápe. Panovační autoritáři mě nijak nepřitahovali a Dom mi připadal jako přesně ten typ chlapa, co má rád všechno pod

kontrolou. Neměla jsem ponětí, co mě na té jeho aroganci tak přitahuje; vyvolávalo to ve mně netypickou nedůtklivost.

„Ani krátkodobě ne? Škoda. Tak holt budu muset vzít zavděk učebnicema, no. I když nejsou na pohled ani zdaleka tak fascinující a pěkný." Naklonil hlavu a zkřivil obočí.

„To bys mohl. Evidentně ses přišel šprtat," pohlédla jsem jízlivě na prázdný stůl před ním a pak na svoje knížky.

„Mimochodem máš nádherný vlasy." Uchopil pramínek a pohladil mi ho.

Prudce jsem se odtáhla. „To tě nikdo neučil, že se máš nejdřív slušně zeptat, než začneš na někoho sahat?"

„Jsi zrzka od přírody?" nedbal na mou pichlavost.

„Když už, tak jahodově blond. A stejně zvažuju, že se nechám ostříhat." Natočila jsem si na prst dlouhý pramen a v duchu si opakovala, že neflirtuju, ale jenom přátelsky konverzuju. Ze zdvořilosti. Nic víc.

„To nedělej. Dlouhý ti slušej."

„Neprosím se tě o svolení," namítla jsem a zvedla bradu. „Čirou náhodou chodím hodně běhat a ty vlasy mi prostě překáží. A navíc je mám hrozně hustý. Je v nich horko. To je celý."

„Udržuješ se ve formě. Je to vidět. A to znamená, že máme ještě víc společnýho než jenom výběr podniku, kam si vyrazíme v pátek večer."

S rozpálenými tvářemi jsem sledovala, jak bezostyšně zkoumá pohledem mou bílou cikánskou sukni a tyrkysovou blůzu bez rukávů. Nejradši bych se schoulila a skryla před ním bledé ruce, které se ne a ne opálit, i když jsme s kamarádkou Gabrielle mohly na balkonku našeho pronajatého bytu v prvním patře v Kew sebedéle chytat bronz a vystavovat těla slunci, abychom vstřebaly i poslední paprsek a naše světlá pokožka pokud možno zlatavě zhnědla. Jí se dlouhé štíhlé nohy opálily aspoň malilinko do karamelova, ale já,

i když jsem se slunila skoro celé letní prázdniny a předstírala přitom, že si opakuju látku, se dočkala jen pihovatého nosu a dorůžova sežehnutých kolen. Aspoň že tím běháním si jakžtakž udržuju figuru, pomyslela jsem si, a když jsem si všimla, jak mi Dom kouká na nohy, nesměle jsem si popotáhla lem sukně.

„To nemáš na práci nic užitečnějšího? Třeba dělat sklapovačky a přitom v zrcadle sledovat, jak se ti zatínají břišní svaly…“ odsekla jsem a obrátila oči v sloup.

„No, musím dopsat diplomku o hospodářskejch důsledcích globalizace, to je fakt. Do toho bych se asi pustit moh.“ Opřel se a vychutnával si mou reakci.

„Aha.“

„Budu hádat. Myslela sis, že studuju na tělocvikáře, co?“

„Ne, jenom jsem myslela… nečekala jsem, že…“ Hledala jsem v hlavě výmluvy, ale měla jsem v ní úplně vymeteno.

„Mám už červenej bakalářskej diplom z ekonomie a teď studuju na magistra. První pravidlo randění s Dominicem Castlem? Čekej nečekaný.“

Nechtělo se mi věřit, že něco takového řekl, měla jsem se mu vysmát do očí. Ale neudělala jsem to. Byla jsem mladá, snadno ovlivnitelná. Spolkla jsem mu to do posledního slůvka.

„A kdo tady mluvil o *randění*?“ Byla jsem tak paf, že se to nedalo skrýt.

„Tohle *je* přece naše první rande, ne? V lidech umím číst celkem dobře. Zvlášť pokud jsou to vnadný rusovlásky s obrovskýma modrýma očima a roztomile pihovatým nosem. Nestává se mi, že bych si znamení protistrany vyložil blbě.“

„Já ti dám vnadný!“ probodla jsem ho pohledem. „A žádný znamení k tobě *nevysílám*.“

„Ba jo, Maddie. Tvý tělo vysílá spoustu vzrušujících signálů. Akorát je tvůj mozek ještě nezaznamenal. Ale to přijde.“

Naklonil se ke mně a já si v duchu představila, jak mě těma svýma silnýma rukama zvedne ze židle, hodí si mě přes rameno a v paprscích zapadajícího slunce si mě odnese.

Shay při odchodu prošel kolem nás; ani jsem k němu nezvedla oči.

TŘETÍ KAPITOLA

Od prvního setkání v knihovně jsme s Domem byli přes den – a většinou i přes noc – skoro pořád spolu, a to v maličkém podkrovním pokojíku v elegantním čtyřpatrovém georgiánském domě na Richmond Hillu, kde sehnal bydlení, když majitele svým šarmem přesvědčil, aby mu na činži slevil z obvyklé taxy. Spokojeně jsme zabíjeli čas hovory dlouho do noci v jeho úzké posteli, vedle níž ležela na jednom nočním stolku úhledná kupka jeho učebnic a na druhém stály svíčky a víno. Byl to první člověk, jehož jsem do té doby poznala, který stejně jako já přišel o oba rodiče. Obvykle jsem o tom moc nemluvila, ale otevřít se Domovi bylo snadné. Přesně věděl, co mám na mysli, když jsem mu svůj život líčila jako chůzi po visutém laně bez záchranných sítí v osobách rodičů, kteří by mě chytili, kdybych padala. Byl to první chlap, který mi opravdu naslouchal, a ten pocit byl opojný.

I když byl Dom jenom o rok starší než já, působil daleko vyzráleji, což bylo stejně svůdné jako jeho silné tělo a pronikavě modré oči, které se mi stále dívaly do tváře, když jsem mluvila. O tom, jak jsem začala běhat, když mě spolubydlící nahecovala, ať se přihlásím na půlmaratón; o tom, jak ve mně studium dětské psychologie probudilo přání stát se učitelkou; o tom, jak ve mně odtažitost a kariérismus našich vyvolaly touhu pořídit si jednoho dne šťastnější rodinu. Čekala, jsem, že jakmile tohle všechno uslyší, taky se vydá na půlmaratón – zdrhne přede mnou. Zprvu jsem ho považovala za flirtujícího proutníka, který dostává kopřivku už jen

při zaznění slova „závazek“, proto mě překvapovalo, že i on dychtivě mluví o touze založit rodinu, když se ale rozhovořil o svém dětství, všechno mi došlo.

„Mrzí mě akorát, že už se máma s tátou nedočkali mojí promoce. Rakovina má fakt dokonalej smysl pro blbý načasování. Umřeli dřív, než jsem se stihnul nějak vypracovat. Moc mladejch z našeho starýho sídliště na vysokou nechodí. Spousta jich ani nedodělá základku. Třeba jako můj brácha.“

„Vaši na tebe určitě byli i tak neskutečně hrdí.“

„Tady nejde o hrdost. Tady jde o *satisfakci.*“

„Cože?“ Překvapilo mě, jaká volil slova; šlo o směsici vášně a vzteku.

„Odjakživa jsem jim říkal, že to dokážu, jenže pro ně byl tím chytřejším Max. A chytrej on je, to zas ne že ne. Prvotřídní hlavička. I akademický věci pro něj byly hračka, akorát ho nebraly. Ve škole skoro furt nadával učitelům do debilů, v patnácti se na ni vykašlal a pak lhal o svým věku, aby dostal práci v londýnským metru.“

„Zřejmě promarnil svůj potenciál. To je škoda.“

„Myslíš? Našim to naopak udělalo radost. Kluk si našel pořádnou práci, nosil domů vejplatu a nepoflakoval se někde na studiích.“

„Poflakováním červený diplom nikdo nezíská,“ rozhořčila jsem se za něj. „Vždycky jsem si přála bratříčka nebo sestřičku. Možná byla nakonec klika, že jsem tomu unikla. Že jsem nemusela bojovat se sourozeneckou rivalitou. V porodnici by novopečeným rodičům fakt měli dávat nějakou učebnici. A první kapitola by se jmenovala ‚Měřte všem svým dětem stejně‘,“ zakoulela jsem očima.

„Nemůžeš vždycky házet vinu na rodiče. Max byl rozhodnutej mít hlavní slovo od chvíle, co jsem přišel na svět. Popravdě řečeno za to nejspíš ani nemoh. Narodil jsem se deset let po něm, takže ti tři už zřejmě měli ten svůj klub dávno

po kupě. A já do něj prostě nezapadal. Potomek, co nechtěl skončit u práce na dráze jako jeho táta. Brácha není špatnej chlap. Jenom prostě… nebere moc ohledy na okolí, abych tak řek. Za život už vytočil hodně lidí, nejenom mě. Mockrát jsem se ho zkoušel zastávat. Z těch bojů mi zůstaly jizvy."

„Jizvy?" hlesla jsem a v duchu doufala, že mě na svoje staré sídliště nikdy nevezme. „Tak kdy mi toho svého pozoruhodně komplikovaného bráchu představíš?" Vklouzla jsem Domovi konečky prstů mezi knoflíky košile a vychutnávala si, jak mě jemně lechtají chlupy na jeho prsou.

„Už se moc nevídáme," řekl, znenadání se posadil a schoulil.

„Proč ne? Pořád tady žije, ne?"

„Jo. Když naši umřeli, převzal po nich nájemní smlouvu na dům."

„Aha. To je pro tebe asi trochu zvláštní." Všimla jsem si, jak se mu napětím zaťala čelist a strnulo mu tělo.

„Tak nějak. Celej život si přivlastňoval skoro veškerou jejich pozornost a pak získal i jejich barák. *Náš* barák, měl bych dodat. Ne že bych byl nějaká kukačka v hnízdě. Poznám ale, když mě někde nechtěj. Svý úspory ovšem táta odkázal mně. Takže aspoň něco. Max si teď prostě žije svůj život a já zas ten svůj. A tak mi to vyhovuje."

„Ať už to vaši vnímali, jak chtěli, *já* jsem na tebe strašně hrdá. Je úžasné, cos dokázal. Můj táta byl soudce a máma advokátka. Měla jsem vlastního koně. A svěřenecký fond. A přesto dostuduju jen s odřenýma ušima. Zajímalo by mě, kolik lidí, co se uchází o práci v City, zažilo tak drsný vstup do života jako ty."

„No jo, většina jich asi bude spíš jako ty. Ještě není pozdě, aby sis našla nějakýho prima snoba ze Surrey." Konečně se uvolnil, opět si lehl, objal mě svýma mohutnýma rukama a přivinul si mě k sobě – tušil, jak zareaguju. Za jeho popichováním ale bylo slyšet, jak citlivě vnímá náš rozdílný původ.

„To leda."

Usmál se mým slovům, prostrčil prst mezírkou v propínání šatů ve stylu čtyřicátých let, které jsem si koupila speciálně na naše první *patřičně oficiální rande*, a lechtal mě na žebrech, až jsem se svíjela smíchy, a pak postupoval níž a níž a překvapivě zručnými medvědími tlapami mi rozepínal další a další perleťové knoflíčky.

„Jo, tohle je Dom, jak ho znám a jak ho..." zarazila jsem se a skousla si ret.

„Cos říkala?"

Pak se jeho prsty zastavily, načež mě popadl a celou překulil na svoje mnohem delší tělo. Položila jsem mu hlavu na prsa, poslouchala, jak mu pravidelně tluče srdce, a čekala, až se přestanu červenat. I když byl mezi námi čím dál důvěrnější vztah, nikdy jsem mu neřekla, že ho miluju. S otcem jsme si nebyli ani trochu blízcí, a když v mých šestnácti umřel na infarkt, matka se mi v dalších dvou letech čím dál víc odcizovala, ochromená vlastním žalem, a nakonec jako by život docela vzdala. Ve společnosti měli velmi dobré styky, ale emocionálně to byli lidé chladní, a tak jsem se v dospívání pro samý stud nenaučila dávat druhým city najevo. Byla jsem tudíž ráda, že Dom moji přirozenou zdrženlivost vyvažuje nenucenou, neostýchavou vášnivostí.

Přitiskla jsem se k němu a doufala, že kromě tělesných tužeb mi dokáže číst i myšlenky. „Vždyť víš. Mám ti to snad hláskovat?"

„Třeba bys mi to mohla zahrát pantomimicky. To by mohla bejt legrace." Pak mrkl, políbil mě na špičku nosu a já se usmála. „I já jsem na tebe hrdej, puso. Budeš skvělá učitelka. Pokud ovšem nepláchneš s nějakým úlisným nabušeným tělocvikářem."

„Jedině pokud to bude vysoký snědý hezoun a ukáže se, že vlastně studuje ekonomku."

Dom se zazubil. „Možná bych znal jednoho, co by tvejm požadavkům vyhovoval."

Jak se nakonec ukázalo, musela Domova ekonomická studia i moje učitelská průprava dočasně k ledu. Konečně se mi podařilo odpromovat, i když Shay už se na katedru psychologie nevrátil, a nemohl tak propadlíky doučovat na reparát. Místo toho se odstěhoval do Brightonu a tam se živil jako herec v restauracích, kde po jídle následuje divadelní představení – zřejmě se nechtěl vzdát něčeho, co považoval za své pravé životní poslání.

A já za devět měsíců objevila to svoje: stala jsem se mámou.

Dom odjakživa tvrdil, že když zjistil, že čekám dvojčata, byl to nejšťastnější den v jeho životě. Že jsme spolu chodili teprve pár týdnů, nehrálo roli; prý se do mě zamiloval hned ten první večer v knihovně a nepřál si nic jiného než se o mě starat a uskutečnit naše společné sny o rodinném štěstí. Dvanáct týdnů po seznámení si Dom od svého bytného, který pro něj ochotně dělal, co mu na očích viděl, vypůjčil oblek, dal dohromady všechny peníze, co měl, a zarezervoval nám večeři v restauraci na věži Oxo. S úžasným, až fantaskně krásným panoramatem Londýna v pozadí mě pak požádal o ruku a navlékl mi starý zásnubní prstýnek po matce.

„Takovýhle život chci pro tebe a naše děti," ukázal rozmáchlým gestem na luxusní interiér a já se rozhlédla po stolech s bělostnými ubrusy, chromových kbelících se šampaňským i krásně ustrojených hostech a pak jsem toužebně zvedla oči ke katedrále svatého Pavla, která majestátně zářila do indigové noci. Oproti Domově prťavé garsonce to byl docela jiný svět.

„Je to nádhera. Ale hodně drahá," upozornila jsem ho.

„No a co? Jsou to jenom prachy."

„To se snadno říká, když jich máš fůru. Jenže to není náš případ," oponovala jsem.

„Klidně budu makat čtyřiadvacet hodin denně sedm dnů v tejdnu, jenom abych ti mohl dát to nejlepší, puso. Už nebudeme bydlet v podnájmech a tísnit se někde v podkroví. A ty už se *rozhodně* nebudeš oblíkat v sekáčích."

„Mně se líbí, jak se oblíkám," namítla jsem se smíchem. Dom si potrpěl na klasickou konvenční eleganci, kdežto já zbožňovala ulítlejší módu v retro stylu. „Ale co tvoje studia? Nemůžeš přece pracovat na plný úvazek a zároveň se naplno věnovat škole. Já se vrátím k pedagogice, jakmile zaopatřím děti, ale do té doby..."

„Když se chce, všechno jde. A navíc se koukáš na chlapa, co má plán. Ještě jedna schůzka v bance příští tejden, a zrodí se poradenská firma Castle. Dřív než naše děti," zazubil se na mě Dom.

„Poradenská firma?"

„Jo. Odjakživa to byl můj hlavní cíl. Podnikatelskej záměr mám nachystanej už roky. Podstatný je rozjet to pokud možno co nejdřív, což není problém. Bude to daleko míň bolestivý než prolézt náborovým mlejnkem v City. Prostě se udělám pro sebe. Budu svým vlastním šéfem. A i z dlouhodobýho hlediska je to lukrativnější."

„V tvém podání to vypadá snadné jak facka..."

„Taky že je. Nemusíš si vůbec s ničím dělat starost, stačí, když se postaráš o *tohle*," prohlásil a něžně položil mohutnou dlaň na hrbolek, co se mi rýsoval pod černými šifonovými šaty bez rukávů, které jsem si za nemalý peníz koupila na promoci, aniž bych tehdy tušila, že mi jejich volný áčkový střih přijde vhod, až se mi začne rychle rozšiřovat pas. Nechtělo se mi věřit, jak rychle se mi mění postava.

„Ale já si *dělám* starost. A rozhodně se nehodlám nechat vydržovat." Pokusila jsem se o úsměv, nechtěla jsem, abychom se pohádali, zvlášť v tak honosném prostředí. Zvlášť když mě Dom před chvílí požádal o ruku.

„Ale chceš bejt doma s dětma, ne? O tom jsi přece vždycky snila – o tradiční rodině, nebo ne?“

„Jo. Je to tak,“ připustila jsem při vzpomínce na dobu, kdy jsem se po škole vracela do prázdného domu, z jehož zdí čišela samota. Chtěla jsem být s dětmi; akorát jsem nechtěla, aby to ode mě Dom vyžadoval.

„Tak tím je to vyřešený. Jak mi teda odpovíš? Vezmeš si mě, Maddie?“ Opřel se v židli a pokynul číšníkovi, ať přinese další šampus – o mojí odpovědi ani na chvíli nepochyboval.

Všechno se dělo hrozně rychle. Ještě pořád jsem byla paf z výsledku těhotenského testu, který mi koupila Gabrielle, když jsem už potřetí vyzvracela snídani. Zamčená na záchodku v patře nákupního střediska Bentall Centre v Kingstonu jsem se návdavkem vyzvracela ještě jednou. Když si pak pro mě Gabrielle přišla, její vysoká ztepilá postava s krátkými černými vlasy, která byla mezi davy nakupujících k nepřehlédnutí, si energicky vykračovala s taškami napěchovanými oblečením pro miminka, plínkami a plyšáky – ani na okamžik nezapochybovala, že test vyjde pozitivně. Zatímco jsem se jí vyplakávala na rameni, bouřily se ve mně hormony a mísily pocity. Bylo mi strašně líto, že se Gabrielle chystá vrátit do Paříže, jelikož v rámci studia jazyků zdárně dokončila zdejší roční stáž, a z představy, jak Domovi oznamuju, že jsem otěhotněla, jsem byla jak uzlíček nervů. Jeho reakce a k tomu žádost o ruku mě zaskočily, nadchly a zároveň i trochu vyděsily.

„Ano. Ano, vezmu.“ Z pomyšlení, že ve mně rostou dva plody, se mi svíral žaludek. O nic jiného už jsem nestála, záleželo mi jen na nich; záleželo mi jen *na Domovi.* „Ale to učitelství dávám k ledu jenom dočasně, abys věděl. Jakmile děti povyrostou, zase se k němu vrátím.“

„Pěkně jedno po druhým. Prostě uvidíme, jo? Jsi ta nejkrásnější ženská, jakou jsem kdy potkal, Maddie, a nikdy,

nikdy se tě nevzdám. Prostě tě chci mít doma," prohlásil, natáhl se přes stůl a stiskl mi rozechvělou dlaň i s prstýnkem zdobeným safírem, jehož přítomnost na mé levé ruce byl pořádný nezvyk.

„Bosou a těhotnou, chceš říct," dobírala jsem si ho.

„Nic přitažlivějšího neznám."

ČTVRTÁ KAPITOLA

Ze vzpomínek mě vytrhne dlouhý, táhlý povzdech, ale když zvednu oči, Aidan se dál choulí na pohovce a Dom pořád sedí s hlavou v dlaních shrbený nad svým laptopem. Jako by se i on ponořil do vlastních myšlenek a já maně přemítám, jestli taky někdy vzpomíná na počátky našeho vztahu. Já si je vybavuju tak zřetelně, jako by to bylo minulý týden. Vybavuju si, jak mě požádal o ruku, i to, jak jsem porodila dvojčata, jejich první krůčky, *jejich poslední slova* – tyhle věci si vybavuju do poslední vteřiny, z jiných významných událostí si ale nepamatuju ani jediný okamžik.

Nevzpomínám si na svatební noc ani na líbánky. Nevzpomínám si, kdo u nás podle policie tehdy o narozeninách dvojčat zazvonil, kdo to skrýval tvář pod černou kuklou… A už vůbec netuším, proč po mně dotyčný chtěl, abych si ze svých dětí jedno vybrala. Vím akorát, že mou dceru připravil o život a zničil mi rodinu, a nikdy si neodpustím, že jsem mu to umožnila. Všechno ostatní je mi víceméně ukradené. Výčitky svědomí, srdcebol: nic už je nemůže zhoršit – ani zlepšit.

Když se přinutím postavit se všem detailům čelem, třeba pak přijdu na to, jak začít znova žít a dívat se dopředu, nejenom pořád do minulosti. Pohlédnu na Doma a s bušícím srdcem sbírám odvahu zeptat se ho na všechno, co jsem zapomněla. Musím to zkusit, nesmím dál strkat hlavu do písku, ale jen co k němu vykročím, cítím, jak mi vyschlo v ústech a slova mi váznou hluboko v krku. Snažím se je ze sebe dostat, do očí se mi derou slzy a hruď mi drtí zděšení.

Než se stačím sebrat, zaslechnu kovový bzukot, táhlý, pronikavý rozkaz, a teprve po chvíli mi dojde, že zřejmě někdo stojí u dveří. Otočím se a přemítám, jestli jít otevřít, a když se znova obrátím do míst, kde ještě před chvílí seděli Aidan s Domem, jsou oba pryč.

Po několika minutách nebo hodinách – nemám ponětí, kolik času uplynulo – zjišťuju, že sedím na schodech, zhluboka dýchám a snažím se zklidnit tlukoucí srdce i rozbouřenou mysl. Potřebuju se soustředit, utřídit si poletující myšlenky.

Aidan s Domem seděli přímo vedle mě, a najednou jsou pryč. Kam se poděli – šli plavat, do parku? Proč se nerozloučili? A nezaslechla jsem někoho u dveří? Podruhé už ale ničí prst zvonek nestiskne. Naši předsíň nehalí pokřivený stín temné siluety; jen matně jsou vidět postavy, které kráčejí ulicí za každodenními povinnostmi. Mléčným sklem ve vstupních dveřích dovnitř nerušeně proudí denní světlo a mihotavě tančí na parketách.

Nemělo by se brzo začít stmívat?

Ztrácím přehled o čase, o životě kolem sebe a dochází mi, že zřejmě mívám výpadky vědomí. Anebo možná nejde o nic fyzického, není to až tak dramatické, že bych omdlela nebo nebyla při smyslech. Třeba se prostě jen poslední dobou pokaždé natolik ponořím do myšlenek, že se nechám zcela pohltit svým niterným světem. Nejsem si jistá, jestli je to další průvodní jev posttraumatického stresu, anebo jestli v tomhle utlumeném stavu duševní nepřítomnosti setrvávám úmyslně, protože to podstatně míň bolí než nutnost vyrovnávat se s realitou. Až na to, že je to dost matoucí. Jako by se mi pod rukama neustále ztrácely dlouhé časové úseky, nemluvě už o manželovi se synem.

A vtom zaslechnu zvuk Aidanovy zobcové flétny, jasné pisklavé tóny stoupají výš a výš, až melodie skončí divokým

drásavým zaskřípěním a po chvíli kolem mě Aidan projde zpátky do obýváku. *Můj brouček.* Odjakživa se mu líbilo, že mu tak říkám, a když se nesměle usmál, nakrčil se mu přitom nos; to Annabel se uchichtla a uhodila mě pěstičkou do ruky: *Nebuď měkkota, mami!* U dveří školy nikdy nečekala na pusu na rozloučenou, naopak Aidan mě pokaždé ještě naposled objal. Aspoň že jsem si s dvojčaty mohla užít tyhle chvilky – cestou pěšky do školy jsme si povídali a u kuchyňského stolu si pak nad kakaem a toastem vyprávěli, co kdo ten den zažil...

Rozhodnutí zůstat s dvojčaty doma jsem nikdy nelitovala. Učitelský plat by se nám sice hodil, zvlášť zpočátku, a občas mě mrzí, že jsem nikdy nevyužila titul, který jsem tak horko těžko získala, ale i když neučím děti, nesmírně mě naplňovalo pomáhat dvojčatům osvojovat si znalosti, rozvíjet se a dospívat v nesmírně chytré človíčky. Možná bych se někdy v budoucnu bývala k pedagogické průpravě vrátila. Možná jednou, ale teď už ne. Nesnesu totiž pomyšlení, že bych ještě někdy Aidana opustila.

Pokaždé když se teď na syna podívám, připadá mi, jako bych ho viděla poprvé po dlouhém odloučení. Jako bych po nekonečné cestě vystoupila z vlaku a utíkala mu po nástupišti v ústrety se slzami v očích a srdcem rozbušeným očekáváním a nedočkavostí, až ho obejmu. Je to jako ustavičný pocit radostného znovushledání – až na to, že jednostranný, jelikož mě pořád odmítá brát na vědomí. Je celý pobledlý. Letos v létě skoro nevytáhl paty z domu. Potřebuje na sluníčku trochu chytit barvu a provětrat si plíce; potřebuje se vyběhat a hrát si, navštěvovat kamarády a vyvádět rošťárny, které mají tak rádi desetiletí kluci. Jediný, kdo rošťačil, byla Annabel. V Bushy Parku si donekonečna budovala nenápadné skrýše a tajná doupata. Ani nevím, jestli se Aidan bez ní do parku vůbec ještě někdy podíval; poslední dobou mi nic neřekne.

A pokaždé, když se ho chci zeptat, vezme mi bolest v jeho očích slova z úst, stáhnu se do svého roztříštěného niterného světa a na prsou mě tíží ochromující břemeno viny. Zůstávám proto schovaná ve stínech jako provinilý divák, co naslouchá a touží.

„Tati, říkals, že mě vezmeš do Bushy Parku."

Poskočí mi srdce; jako by mi Aidan četl myšlenky.

„Za chvíli bude tma," dodá po dlouhé odmlce.

Upoutá mě Aidanův nezvykle příkrý tón, a tak jdu za ním. Dřív nikdy na nikoho neštěkal; dokud ještě žila Annabel, býval to vyložený pohodář. Je mi až do pláče, když vidím, jak se snaží chovat drsně; vidím mu na očích, že je rozervaný, že neví, jestli se hodí, aby si šel kopat s míčem do parku, když jeho sestřička leží mrtvá pod zemí.

Nejradši bych k němu vztáhla ruce, je však ode mě odvrácený. Má zkřížené nohy, jedna teniska se tře o druhou, ruce strčené hluboko v kapsách džínů. Zkouším něco říct, ale pořád se mi nedostává slov a Aidan upírá smutné oči na Doma – já jako bych byla vosk. Snažím se nedávat najevo, jak mě bolí, že mě Aidan přehlíží, ani se neobtěžuje navrhnout, že bych ho mohla vzít na hřiště já. Ví, že jsem si v sobě vypěstovala hrůzu z okolního světa, jenže skutečnost, že to přijímá jako dané, mě z nějakého důvodu bolí víc, než kdyby na mě začal křičet a bez servítků mi všechno vmetl do tváře. Nehodlá mi jen tak odpustit, chce, abych šla ke dnu pod tíhou vlastních výčitek svědomí. Zlobí se na mě a má k tomu dobrý důvod. Nechala jsem umřít jeho sestřičku.

„Jasně. Jenom dopíšu tenhle e-mail a pak hned vystřelíme."

Všimnu si, jak se Aidan lehounce zamračil nad nevhodnou volbou slov, nezamýšlenou narážkou na zbraň, která jeho sestřičku odmrštila přes půl zahrady za naším domem. Pak ale pokrčí rameny. „Jdu si pro kopačky. Jsou v kůlně, že jo?"

Aidan je očividně na vážkách. Není si jistý, jestli táta ví, kde jsou uložené kopačky a koloběžky a kola, ale nechce na to upozorňovat, aby ho nenaštval. Nechce zdůrazňovat, že tyhle věci uklízí máma; nechce se ptát mě – být na mě *odkázaný* – a dává to tátovi najevo.

Ještě pořád synovi rozumím.

Pozvolna tenhle poznatek vstřebávám a v duchu si připomínám, že je Aidan pořád moje dítě, a i když oba truchlíme a nevíme, jak na sebe mluvit, pořád je mezi námi *pouto*. Pořád je mou součástí, a i když se ode mě ze všech sil snaží odříznout, jsem i já pořád jeho součástí. Vím, že spává na břiše s pravou rukou pod bradou a zvednutou pravou nohou, jako by lezl po žebříku; vím, že má radši bílou čokoládu než tmavou; vím, že má strach a že mu chybí blízkost, která nás pojila, a k tomu si myslí, že když dá něco z toho najevo, zradí tím tátu.

Tajím dech provinilou úlevou —podobnou útěchu si nezasloužím, ale držím se jí zuby nehty. I když se mě Aidan snaží vymazat ze svého života, pořád jsem *tady*. Pořád jsem jeho máma. A to mi nikdo nemůže vzít.

Nebo snad ano?

S obavami pohlédnu na vstupní dveře v předsíni, ale pak se k děsivé neznámosti vnějšího světa obracím zády a sleduju, jak si Dom zamyká kufřík a odkládá ho na konferenční stolek. Když se širokým úsměvem zvedne oči k Aidanovi, tenká ústa mu pod oběma výraznými lícními kostmi zbrázdí vrásky, na něž si vůbec nevzpomínám. Znova mě napadne, jestli nezhubnul; snažím se přijít na to, co se změnilo. Vlasy má stejně husté a ježaté jako vždycky, úhledně zastřižené a pořád sytě tmavohnědé. Na první pohled nezestárnul, vypadá ale... nějak jinak.

„Víš ty co? Sjedeme do Kingstonu a já ti ty kopačky koupím," řekne Dom, pleskne se do kolen, vstane a položí Aidanovi dlaně na ramena.

„Stojí ale přes sto liber. Máma říká, že značkový kopačky jsou prodražený," odvětí Aidan svědomitě, přesto narovná zkřížené nohy a jednou botou začne nervózně ťukat do podlahy.

„Předražený. A nejsou. Pro mýho kluka jenom to nejlepší. Tak si nedělej starost, už mluvíš jak máma." Zazubí se a drsně si k sobě Aidana přivine.

Vybaví se mi vzpomínka, ale nedokážu si ji zařadit. Místo toho si popuzeně pomyslím: No jasně, jen si o mně mluvte, jako bych tady vůbec nebyla.

„Máma si dělá starost často."

„Od toho už jsou mámy, chlapče. Ale my si ještě umíme udělat radost, ne?"

Zničehonic se Aidan usměje, jako když se mraky prodere sluníčko, a já bych mu nejradši zlíbala zasmušilý obličejík, který se aspoň na okamžik rozpomněl, jak se tvářit šťastně. Toužím ho obejmout a říct mu, že má pravdu, že si opravdu dělám až přehnanou starost, ale to jen proto, že mi na něm záleží – protože nechci, aby bylo ještě hůř, mnohem hůř...

Dumám nad tím, co to znamená: další prchavá vzpomínka. Najednou mě přepadne pocit, že nechci, aby všechno bylo zas úplně jako dřív – ale jak to vlastně bylo dřív?

Rozhlížím se po obýváku a hledám vodítka, která by mi mohla pomoct dešifrovat záhadnou propast mezi ‚životem před Annabel' a ‚životem po ní'. Dívám se na hnědou koženou pohovku, která se svažuje trochu víc doleva, protože se tam Annabel s Aidanem vždycky schoulili, aby si mohli společně prohlížet stejnou knížku nebo komiks, a v synchronním rytmu nořili ručky do společné mísy s pamlsky. Dívám se na pianino a zdobné pendlovky z ořechového dřeva, které Dom koupil na trhu se starožitnostmi – obojí v našem skromném půldomku ze třicátých let působí až nepatřičně honosně.

Vyrůstala jsem v prostorném edvardovském domě, plném strohého starožitného nábytku, proto bych bývala dala přednost útulnějšímu, vzdušnějšímu stylu, ale Dom se už od počátku snažil proměnit naše obydlí ve zmenšenou verzi anglického panského sídla. Když nad tím přemítám, nikdy se nám nepovedlo dosáhnout kompromisu a dům se proměnil v mišmaš nesourodých stylů. A jak si tak prohlížím každý ze známých předmětů, opět se v myšlenkách obracím do nitra a vybavuju si den, kdy jsme se nastěhovali – první noc, kterou jsme tu prožili už jako manželé Castleovi.

PÁTÁ KAPITOLA

Vybavuju si, jak Dom dělal pitominky, když mě nesl přes práh, a jak předstíral, že se mu pod mou váhou podlamují kolena.

„Postav mě!“ chichotala jsem se.

„Tak jo, když na tom trváš. Už nám pěkně boubelatíte, paní Castleová.“ Jeho úsměv byl nakažlivý; nemohla jsem se ho nabažit.

„Ty blboune! Jsem těhotná, ne tlustá.“ Přesto jsem se podívala, jak se mi na břiše napíná halenka. Už dávno jsem musela přestat chodit po večerech běhat a moje přirozené křivky byly čím dál kypřejší. Při svých sto sedmdesáti centimetrech jsem nebyla zrovna malá, poslední dobou jsem si ale začala připadat skoro stejně široká jako dlouhá.

„A kolikrát sis dneska přidávala svatební dort, co?“ odložil mě Dom v kuchyni na podlahu jako pytel brambor.

„Rozhodně ne tolikrát jako tvůj brácha.“

„Aha, tak ty sis toho všimla. A k tomu vyžahnul většinu zmrzlinovýho koktejlu, co jsem schoval za bar. Ještě že jsme hostinu udělali v hospodě a ne v hotelu Petersham. S Maxem to takhle bylo vždycky. Jakmile se ocitnu ve středu pozornosti, hned ji musí strhnout na sebe nesouvislým proslovem plným absurdně dlouhejch vtipů bez jakýkoliv pointy. A můj svatební dort – toho zhltne největší kus.“

„Mně přišel milej. Krapet mimo, ale jít ženichovi za svědka asi není žádnej med. A ten jeho proslov mi nepřipadal až tak zlej. Párkrát se někdo zasmál.“

„To se smáli *jemu*. Ne tomu, co vykládal," zdůraznil Dom.

„Určitě? Tak to se budu muset přeptat. Není to sranda postavit se před hospodu plnou lidí. Nejspíš ho přepadla tréma."

„Nenech se oklamat. Max žádnou trémou netrpí. A beztak by si ani ničeho nevšimnul. Pocity druhejch jsou mu ukradený. Je až moc zahleděnej sám do sebe."

„Fakt? A já si zrovna říkala, jak hrozně jste si s bráchou podobní."

„Max a já si nejsme podobný *ani trochu*," namítl, odvrátil se ode mě a s překříženýma nohama a rukama přísně založenýma na prsou se opřel o linku.

„Jak jste tak stáli vedle sebe, oběma vám to moc slušelo," dodala jsem rychle, jelikož mi došlo, že jsem ťala do živého. „I ta matrikářka si toho evidentně všimla."

„Tak proto ses na ni tak mračila. Mně to *bylo* divný. V jednu chvíli jsem si říkal, jestli se ti neroztřásly kolena." Na pohledné tváři se mu rozlil úsměv.

Úlevou jsem vydechla. Od prostého svatebního obřadu v kruhu nejbližších na richmondské matrice ještě neuběhlo ani dvanáct hodin; nechtěla jsem vyprovokovat první hádku, než zaschne inkoust na našem oddacím listu.

„Hrát si s těmi nabranými kily na nevěstu na útěku bych asi nezvládla. Nedovedu si představit, že bych se jako Julia Robertsová vyhoupla na koně a odcválala. Jo jo, doby, kdy jsem se proháněla na koni, odvál čas. Aspoň prozatím," zavzpomínala jsem s láskou na dětství, kdy jsem se něco narajtovala.

Párkrát jsem se byla projet po Richmond Parku i během univerzitních prázdnin a říkala si, že hodiny jezdectví pro děti asi budou nekřesťansky drahé. Podobné požitky teď musely jít stranou; spadla mi brada, když jsem zjistila, kolik stojí dvojkočárek, a jelikož jsme všechno potřebovali dvakrát, náklady strmě stoupaly. Naštěstí mi ještě zbývaly nějaké peníze

ve svěřeneckém fondu; obrovská část dědictví po rodičích padla na univerzitní školné a studentské bydlení. Na vzdělání mi ale hodně záleželo, cenila jsem si, že mám díky němu mnohem víc na výběr, a totéž jsem chtěla umožnit i dvojčatům, až vyrostou. Než jsme se rozhodli, kam se přestěhujeme, prověřovala jsem si místní školy a státní základka u nás v ulici mě nadchla.

„Byla jsi nádherná nevěsta a já jsem největší klikař v celým Londýně. V Anglii. Na světě." Se smíchem mě objal a začal se mnou pomalu tančit po kuchyni.

„I já jsem klikařka," šeptla jsem se smíchem, přivinula se k němu a nechala se vést. „A máš pravdu. Dům je parádní. I zahrada," řekla jsem, a když mě konečně pustil, vyhlédla jsem z okna kuchyně. „Hampton je bezva lokalita, moc hezká a klidná a příští týden půjdu omrknout tu pedagogickou fakultu ve Strawberry Hill."

„Hm. Snad změníš názor, jakmile přijdou děti na svět. Jakmile získám prvního klienta. Nemusíš spěchat do práce. Dej si nohy na stůl a chvíli si užívej, že nic nemusíš." Vytáhl od kuchyňského stolu židli a dramatickým gestem ruky mi nabídl místo.

„Děláš si *srandu*? Fakt si nemyslím, že bude péče o dvě malé děti procházka růžovým sadem. Poslouchals vůbec při těch předporodních kurzech, nebo ne?" popichovala jsem ho a snažila se pohodlně uvelebit na dřevěné židli; pěkně mě totiž bolela záda od toho, jak jsem celý den někde postávala, slavila a povídala si s přáteli. Dom si na svatbu pozval jediného hosta: Maxe.

„Jasně že jo!" předstíral Dom obří zívnutí a pak se zachechtal. „Ani se mi nechce věřit, že už zbejvá jenom pět měsíců."

„Nerada tě připravuju o iluze, ale spíš už jenom čtyři a něco," prohlásila jsem, přestože porodní asistentku při

první konzultaci trochu mátlo datum mojí poslední menstruace. Vést podobné věci v patrnosti, na to mě nikdy moc neužilo. Břicho už jsem ale měla jak balon a s každým dalším dnem mě víc a víc tlačilo.

„Tak to abysme pořádně využili toho, že jsme novomanželé, co? Pojď, odskočíme si na chvíli do patra," hlesl, sehnul se, polaskal mě nosem na zátylku a k tomu mě sugestivně popadl za boky. „Ale nejdřív..." Otevřel ledničku a vytáhl z ní láhev šampaňského, dvě skleničky a košíček lahodně vyhlížejících jahod. „Překvápko, co jsem nachystal předem," prohlásil s rozvážným úsměvem, zručně láhev odšpuntoval a pak šumivé víno nalil, aniž by ukáplo. „Včera jsem se tady stavil," vysvětloval, když jsem nadšeným překvapením zatajila dech. „Jen si dej, půlka skleničky ti neublíží. Tak na nás."

„Na nás. A na naši novou rodinu," dodala jsem a přiťukla si s ním.

I přes veškeré vtípky o tom, jak na předporodních kurzech usínal, jsem věděla, že bude Dom skvělý táta. Do úmoru dřel na tom, aby rozjel svou poradenskou firmu, a byla jsem přesvědčená, že v pravou chvíli mě v úsilí stát se učitelkou podpoří. Všechno bylo dokonalé a z nás se měla stát dokonalá rodinka.

Dokonalá, ale malá.

Porod byl náročný a neproběhl bez ‚komplikací', jak mi doktor oznámil se strohým úsměvem. Další děti už prý mít nemůžu.

„Vaše dvojčátka se ale mají čile k světu, paní Castleová. Blahopřeju."

„Koukni, Mads, tohle má otevřený oči." Domův hluboký hlas najednou zazněl jako klukovské vypísknutí.

Vlastně si dvojčata pochoval dřív než já. Byla tak maličkatá, tak křehká, že jsem se s nimi téměř nedokázala rozloučit.

Dom byl jediný, komu jsem je byla ochotná svěřit, a on je choval v náručí celé dvě hodiny – skoro se nepohnul, skoro ani nedýchal, jen o samotě seděl s tím zázrakem nového života v setmělém porodním sále, zatímco mě doktor nechal odvézt na chirurgii, aby mě dali do kupy a zašili.

„To je vaše dcerka, pane Castle. No není nádherná?“ usmála se půvabná mladá porodní sestra a sledovala, jak Dom s hrdostí a úžasem hladí svou novorozenou holčičku po sametovém čílku.

„Všechno nejlepší k narození, Annabelko,“ řekl a dotkl se špičkou nosu jejího knoflíčku. Miminko ospale pootevřelo modrá očka, a než je zase zavřelo, získalo si jimi srdce nás všech.

Snažila jsem se zvednout hlavu a podívat se na syna, na svého druhorozeného, jelikož jsem se bála, jestli se na něj nezapomíná, jestli ho nepřehlížejí kvůli čarokrásné sestřičce, která přišla na svět jako první, jako první se rozbrečela *(jako první i umřela)* a hned od prvního nádechu si podmanila všechny okolo. Právě tehdy jsem si slíbila, že žádné z nich nebudu před tím druhým upřednostňovat. Byla to sice dvojčata, každé ale bylo jedinečné; ani bych nečekala, že by mělo jít o dvě věrné kopie. Chtěla jsem je v jejich různosti podporovat a mít ráda obě stejně. Se slzami v očích jsem jim to slíbila, když mě jako kus masa na řeznickém vozíku odváželi ze sálu a já se ještě naposledy snažila svou rodinku zahlédnout – tak novou a současně už tak vzácnou.

Další děti už mít nemůžu, proto jsem v palčivé touze o něco se starat začala zahradničit. Hned na podzim jsem vysadila růže a v průběhu let zahradu zaplňovala květinami, zvonkohrami a roztomilými soškami zvířat, jimiž jsem chtěla pobavit dvojčata a vytvořit oázu pohody. Říkala jsem jí zahrada klidu a Annabel s Aidanem mi do ní jednou ke Dni matek koupili buclatého bronzového Buddhu. Byl to jeden z mých

nejcennějších pokladů: dárek od vlastních dětí, ztělesňující pokoj. Růžím se ovšem moc nevedlo a poprvé pořádně vykvetly teprve letos.

Právě včas, aby pod svými nadýchanými sukněmi skryly Annabel.

Teď se dívám z francouzských oken a sleduju, jak si vánek pohrává s jemnými bílými okvětními lístky a neslyšně je rozechvívá.

Opatrujte mi ji, dokud se s ní zas neuvidím.

Vtom ve mně hrkne a na mysli mi vytane další neuchopitelná vzpomínka. Snažím se ji polapit, ale marně, uniká mi. Zvednu hlavu a dojde mi, že jsem v obýváku zase sama. Kolik je? Podívám se na pendlovky a postřehnu, že netikají, ručičky stojí a kyvadla nehybně visí jak ochromené údy. Udivuje mě, že si toho Dom nevšiml; v žebříčku drahocenností u něj tyhle hodiny figurují na druhém místě hned za jeho golfovými holemi. Zadívám se k arkýřovému oknu a všimnu si, že těžké závěsy ze zeleného sametu jsou zatažené. To už se setmělo?

Kolik je? zeptala jsem se znova a už panikařila. Dom vzal Aidana do parku, ne? Anebo jeli nakupovat do Kingstonu? Nebo to bylo už včera? Točí se mi hlava. Jsem otupělá a nedokážu střízlivě uvažovat, i zrak mám nějaký rozmazaný. Najednou ucítím vůni růží a ta mi připomene, že je Annabel určitě zima, hrozná zima. Musím se zeptat Aidana, jestli už má hotové úkoly – ale kde je? A jak se ho můžu na cokoliv zeptat, když se na mě nechce ani podívat, a pokaždé, když se podívám já na něj, uvíznou mi slova v hrdle?

Jsem ochromená duševně i tělesně, ztracená uprostřed mrazivé pustiny. A s každým dalším uplynulým dnem se mi Dom s Aidanem vzdalují a já si připadám stále osamělejší – manželka jsem jen stěží a máma sotva poloviční.

ŠESTÁ KAPITOLA

„Ahojky. Obejmeš mě?“

Stojím na podestě v patře, celá nesvá čekám, až se Aidan vrátí ze školy a v duchu počítám kroky od autobusové zastávky na konci naší ulice, když vtom z kuchyně zaslechnu Lucyin hlas.

S Lucy Marchovou jsme nejlepší kamarádky ode dne, kdy šla dvojčata poprvé do školy a její syn Jasper začínal ve stejné přípravné třídě. Okamžitě jsme si padly do noty a od té doby jako by se stala členkou naší rodiny. Když naše ratolesti přešly na nóbl soukromou školu, chybělo mi, že už se s ní před vchodem nevídám, ale Lucy se u nás dál stavovala pokaždé, když sehnala výpomoc v Lucy's Place, obchodě s biopotravinami, který provozuje v Teddingtonu. V minulosti vždycky sama od sebe přišla zadním vchodem, zapnula konvici a teprve pak o sobě dala vědět. Nato jsme spolu zhruba hodinku u kafe spokojeně klábosily a děti si zatím společně psaly úkoly, ovšem poslední dobou si Aidan s Annabel začali stěžovat, že jich mívají mnohem víc než Jasper.

Zatřepu hlavou, abych rozptýlila mlhu v mozku, jelikož mi dochází, že si vlastně nepamatuju, kdy u nás byla Lucy naposled. Podvědomě tuším, že mi poslední dobou byla obrovskou oporou a vděkem se mi derou slzy do očí, aniž bych věděla, co přesně udělala. Prostě si *nevzpomínám*. Na nic. Teď je ale tady a já cítím, jak se mi po tváři rozlévá úsměv. Jdu do přízemí a vtom ztuhnu, jelikož z kuchyně zaslechnu Aidanův hlas. Zřejmě i on přišel zadním vchodem, napadne

mě, ale jak to, že je doma tak brzo? Nebo je víc hodin, než jsem si myslela?

„Ty sušenky jsou pro mě? *Díky*," zaslechnu Aidanova slova.

„Rádo se stalo. Zvlášť kvůli tobě jsem do nich dala víc kousků bílé čokolády."

„Super. Jsou skvělý."

Nenápadně vykouknu zpoza sloupku zábradlí, jelikož je nechci rušit; takhle uvolněného jsem Aidana neviděla, ani nepamatuju. Sleduju, jak Lucy mému synovi prohrábne vlasy, a v duchu si s ní toužím vyměnit místo, být víc jako ona, vletět do svojí kuchyně, obejmout Aidana a dát se s ním do řeči.

Být víc jako Lucy jsem si přála už mockrát: silná, pohodová, nenuceně přitažlivá. Syna Jaspera vychovává docela sama – manžela tyrana nechala v Devonu a krátce po Jasperově narození se synem prchla do Londýna. *Totální budižkničemu*, říká vždycky o bývalém muži a sama představuje pravý opak. Za den toho stihne víc než já za týden: kromě toho, že vede svůj obchod, studuje ve volném čase na instruktorku jógy, a přesto přijíždí pro syna do školy na minutku přesně a ještě se jí u toho daří vypadat naprosto famózně. Všechny charitativní akce a školní trhy organizuje téměř výhradně na vlastní pěst a půlka tatínků před školou je do ní zamilovaná.

I dneska se za Lucy musela otočit nejedna hlava, pomyslím si, když sleduju, jak kmitá mezi linkou a kuchyňským stolem. Upnuté džíny jí sluší víc než kdejaké puberťačce a dlouhé hebké vlasy jí splývají na štíhlá ramena jako zlatavá záclona. Provinile si vzpomenu, že když jsem Lucy i s těma jejíma dlouhýma nohama a dokonalým opálením poprvé viděla pádit přes hřiště, říkala jsem si, že to bude přinejlepším maličko domýšlivá holka a přinejhorším nafoukaná zazobaná mamina. Nikdy jsem ale neslyšela, že by o někom řekla křivé slovo. Za posledních několik let jsem toho s ní možná zažila víc než s Domem: společně jsme čekávaly před třídami, než

z nich konečně pustí děti, nebo jsme se krčily na nízkých lavičkách ve školní aule a čekaly, až Annabel vtančí na jeviště, zatímco Aidan s Jasperem vrzali v zadní řadě orchestru na housličky. Načekaly jsme se ažaž, ale díky Lucyině uvolněné upovídanosti to byla vždycky zábava.

Dochází mi, jak moc mi chybí naše hovory před základkou, a vzpomínám si, že mě jako jediná se slzami v očích objala v den, kdy šla dvojčata naposled do školy, kterou měla tak ráda a kterou Dom opovrhoval. Jako dnes slyším slova, která před rokem vyřkl.

„Naše děti si zaslouží něco *lepšího*. K čemu se tolik dřu, když ne proto, aby v životě postoupily vejš? Ty se až moc snadno spokojíš s málem. Mně prostě druhá liga nestačí."

Vzpomínám si, jak jsme se rafli, a najednou mě ovládne pocit, že to nebylo poprvé ani naposled. Kvůli čemu jsme se hádali? Šlo vždycky o vzdělání dvojčat? Co jiného mohlo vyvolat nesváry v našem spokojeném životě, v našem krásně obyčejném domově v krásně obyčejné ulici – naplnění všeho, o čem jsme Dom i já snili? Sleduju, jak Lucy sedí s Aidanem v družném tichu, a myslím na první případ, který se mi vybavuje, kdy jsem pocítila mrazivé ostří manželova nesouhlasu.

Všechno začalo mými procházkami. Po náročném porodu jsem dlouho nemohla chodit běhat, proto jsem z tohohle zvyku úplně vypadla a místo něj začala vyrážet na výšlapy, nejen kvůli tomu, abych shodila těhotenská kila, ale i kvůli radosti, kterou mi přinášelo sledovat, jak dvojčata pozorují svět kolem sebe a už vědí, že do něj patří.

„Ale kam vlastně chodíš?"

„Jen tak po okolí. Nic extra."

„Kde třeba?"

„No, dvojčata zbožňujou Bushy Park. Je tam pískoviště a kavárna..."